

Αν γεννηθείς γυναίκα στην Ινδία...

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

image not found or type unknown

Πριν από δύο χρόνια, ένας ομαδικός βιασμός μέσα σε λεωφορείο στο Νέο Δελχί οδηγεί μία 23χρονη κοπέλα στο θάνατο, υποκινώντας τον λαό σε εντεταμένες μαζικές διαδηλώσεις για την ενίσχυση νόμων κατά των σεξουαλικών επιθέσεων. Δύο χρόνια μετά, μία 20χρονη κοπέλα βιάζεται και πάλι, ομαδικά κατόπιν εντολής ενός αυτοσχέδιου δικαστηρίου, με την αιτιολογία ότι ερωτεύτηκε άνδρα από άλλη φυλή. Το γεγονός θέτει περισσότερο από ποτέ, στο επίκεντρο της δημόσιας συζήτησης την θέση της γυναίκας στην Ινδία, επανεξετάζοντας τις παραδόσεις και τις πολιτισμικές αξίες της χώρας.

Αν γεννηθείς γυναίκα στην Ινδία...

Αν το υπερηχογράφημα μαρτυρήσει πως ένα παιδί που ετοιμάζεται να έρθει στον κόσμο είναι γυναικείου φύλου, ο δρόμος για την άμβλωση δεν είναι μακρύς σε μία χώρα, όπως η Ινδία. Εάν τελικά, έρθει στον κόσμο, κινδυνεύει να θαφτεί ζωντανό,

αμέσως μετά την γέννησή του. Τα αμέσως, επόμενα πιθανά σενάρια για ένα κορίτσι που γεννιέται στην δεύτερη μεγαλύτερη χώρα παγκοσμίως σε πληθυσμό, είναι η σωματική κακοποίηση, ένας πιθανός βιασμός, ένας πρόωρος γάμος. Ορισμένες πρακτικές που ορίζουν την μοίρα μίας κοπέλας, που είναι γεννημένη στην Ινδία, έχουν καταργηθεί. Άλλες εφαρμόζονται μέχρι σήμερα, ενδυναμώνοντας την άποψη πως η Ινδία είναι μία από τις πιο επικίνδυνες χώρες στον πλανήτη για να ζει μία γυναίκα.

Ο Μαχάτμα Γκάντι, ο μεγάλος ηγέτης της ινδικής ανεξαρτησίας, ήταν ο πρώτος που είχε θέσει τις βάσεις αλλαγής νοοτροπίας για τα δικαιώματα των γυναικών και τον τρόπο που αντιμετωπίζονται από την κοινωνία. “Η γυναίκα δεν είναι σκλάβα του άντρα, αλλά σύντροφός του και βοηθός του και ισότιμη συνεργάτης σε όλες του τις χαρές και τις λύπες, το ίδιο ελεύθερη όσο και αυτός να επιλέξει το δικό της μονοπάτι”.

Ο Γάμος στην παιδική ηλικία

Γάμος μικρών παιδιών, θανάτωση της νύφης, κάψιμο στην πυρά, σωματική ή σεξουαλική κακοποίηση είναι μερικές παραδόσεις που έχουν κάνει κατά καιρούς, πολυσυζητημένο τον ρόλο της γυναίκας σε αυτή την χώρα.

Τυπικό παράδειγμα, οι παιδικοί γάμοι. Με βάση τον νόμο, ο γάμος απαγορεύεται στα κορίτσια, που είναι κάτω των 18 χρονών, και στα αγόρια που δεν έχουν συμπληρώσει το 21ο έτος της ηλικίας τους. Πολλοί γονείς μέχρι και σήμερα, υιοθετούν ωστόσο, και ακολουθούν πιστά αρχαίες παραδόσεις, σύμφωνα με τις οποίες ο παιδικός γάμος θεωρείται πρώτιστο μέλημα, δεδομένου ότι εξασφαλίζει την προίκα. Ενστερνίζοντας αυτή την λογική, δεν προκαλεί εντύπωση το γεγονός πως η Ινδία φιλοξενεί από μόνη της, το 1/3 του συνόλου του γυναικείου φύλου που παντρεύεται πρόωρα.

Παρόλο που η ινδική νομοθεσία ορίζει πλέον, πως ο παιδικός γάμος είναι παράνομος, πραγματοποιείται πολύ συχνά σε ορισμένες αγροτικές περιοχές, όπως οι Madhya Pradesh, Uttar Pradesh, Rajasthan, Chhattisgar, Bihar και Andhra Pradesh. Η ινδική πολιτεία του Bihar έχει το υψηλότερο ποσοστό παιδικών γάμων που ανέρχεται στο 69%, αψηφώντας τους νόμους της κυβέρνησης. Οι γάμοι συχνά, πραγματοποιούνται για οικονομικά συμφέροντα. Η προίκα μπορεί να χρησιμοποιηθεί για εξόφληση παλαιών χρεών ή για το άνοιγμα μίας ιδιωτικής επιχείρησης του συζύγου. Πέρα από την προίκα, ο παιδικός γάμος θεωρείται πως προστατεύει τα κορίτσια από σεξουαλικές κτηνωδίες, όπως ο βιασμός. Ανεξάρτητα από τους λόγους που γίνονται, οι περισσότεροι γάμοι φαίνεται πως αποτελούν μέρος μίας ευρύτερης κοινωνικής κατασκευής, που γίνεται αποδεκτή

και δεν χαρακτηρίζεται ως προβληματική, από την κοινωνία.

Τα κορίτσια μπαίνουν στον έγγαμο βίο χωρίς να ξέρουν τι σημαίνει γάμος. Όπως περιγράφει μία ανήλικη σε σχετικό ντοκιμαντέρ: “Το να πλένεις το δικό σου πιάτο σε μικρή ηλικία μοιάζει μεγάλη υπόθεση. Πώς λοιπόν, ορισμένα κορίτσια πρέπει να μάθουμε να φροντίζουμε παράλληλα, και σύζυγο και παιδιά”; Σε μια ηλικία που κάθε παιδί δικαιούται να παίζει, πολλές κοπέλες έρχονται αντιμέτωπες με μία πρόωγη ωρίμανση, αδυνατώντας να βρουν τον τρόπο για να διαχειριστούν σωματικά ή συναισθηματικά προβλήματα.

Όπως όμως, δηλώνει ένας πατέρας που αποφάσισε να παντρέψει την κόρη του σε ηλικία εννιά χρονών: “Εάν περίμενα να μεγαλώσει για να παντρευτεί, θα έπρεπε να δώσω μεγαλύτερη προίκα”.

Χηρεία και γυναίκα

Σε περίπτωση χηρείας, η κοπέλα είναι “χωρίς ταυτότητα”, θεωρείται σύμβολο κακοτυχίας και είναι συνήθως, ανεπιθύμητη στην κοινωνία. Η πιο αποτρόπαια πρακτική, που εφαρμοζόταν στις χήρες κυρίως, μέχρι το 1829, προέρχεται από την Garuda Purana, ένα ιερό κείμενο του Ινδουισμού, που αναφέρει ότι όλες οι γυναίκες οφείλουν να καούν ζωντανές μετά το θάνατο του συζύγου. Παρά την απαγόρευση του εθίμου, Ινδές χήρες ακόμη και σήμερα, είτε δολοφονούνται από συγγενείς, είτε περιβρέχονται με βενζίνη για να βρουν τραγικό θάνατο μέσα στις φλόγες. Η ινδική παράδοση απαγορεύει σε μία χήρα να ξαναπαντρευτεί, ενώ πολύ συχνή είναι η μαζική απομόνωση αυτών των γυναικών σε σπίτια. Η πόλη Βρινταβάν, λίγες ώρες από το Νέο Δελχί, είναι γνωστή ως η “πόλη των χήρων”. Από τους 50,000 κατοίκους οι 20,000 είναι χήρες που έχουν πάει εκεί από διάφορες περιοχές της χώρας. Τα πράγματα εκεί βέβαια είναι ακόμα πιο δύσκολα αφού όσες δεν έχουν καταφέρει να μπουν σε κάποιο κοινόβιο για χήρες (όπου έχουν ένα πιάτο φαγητό τη μέρα) αναγκάζονται να ζητιανεύουν στους δρόμους. Εξαιρέσεις αποτελούν οι έγκυες και οι μητέρες μικρών παιδιών. Αν δεν το κάνουν, θα τιμωρηθούν και θα ξαναγεννιούνται ως γυναίκες ώσπου να το κάνουν.

Η Ινδική Παράδοση απαγορεύει να ξαναπαντρευτεί κάποια χήρα.

Η χήρα δεν έχει κανένα δικαίωμα και βρίσκεται κάτω από την πλήρη εξουσία της οικογένειας του νεκρού συζύγου της. Είναι κάτι σαν ισόβια δούλη.

Οι χήρες το βράδυ κοιμούνται στους δρόμους ή σε παραπήγματα ή στην καλύτερη περίπτωση απομονωμένες σε σπίτια όλες μαζί.

Γίνονται εύκολα θύματα σεξουαλικής εκμετάλλευσης από ιδιοκτήτες σπιτιών, από

συγγενείς και από Ινδουιστές ιερείς.

Ζουν με ελεημοσύνη ή ωθούνται στην πορνεία για να πάρουν χρήματα.

Το «περίεργο» είναι ότι ούτε οι ίδιες οι χήρες αντιδρούν σε αυτή την κατάσταση, που οι κοινωνιολόγοι ονομάζουν «κοινωνικό θάνατο». Είναι τόσο απελπισμένες, τόσο ποτισμένες από την Ινδική παράδοση, που ούτε το ένστικτο της αυτοσυντήρησης δεν λειτουργεί.

«Ακόμα και αν διαμαρτυρηθούμε για δεινά μας ποιος θα νοιαστεί; Αυτό είναι το κάρμα μας. Αυτή είναι η ζωή μας και πρέπει να τη ζήσουμε, ελπίζοντας σε μία καλύτερη μετενσάρκωση την επόμενη φορά» λέει μία Ινδή χήρα που ρωτήθηκε.

[Συνεχίζεται]